

A fekete hajú lány

A lány, akiről írok,
Hosszú fekete hajú.
Egy maroknyi épen
Maradt hó a latyakban,
Zengő kis csengő a
Fenyőfán. Mikor a
Fagyból a fűtött szobába
Lépsz, és olvadni kezd
Az orrod hegye. Égni
Kezd a füled. Fájdalmas,
Kellemetlen, mégis
Megnyugtató. Égősor,
Az alkony derengő
Verandáján. Léptek,
Amik jönnek. Kopogtatás.
Beengedés. Régen
Látott barát, akiről
Csak remélni tudtad,
Hogy él. Ölelkezés
Karácsonykor fagyöngy
Alatt. Végül csók. Beteljesülés.
Az Isten születése, aztán
Keresztre feszítés. Ébredés
A rémálomból, s még

Annyi minden, amivel
Nem untatlak tovább,
Elég, ha én tudom, hogy
Van, van a fekete hajú lány...

A helyem

(ima)

Ametisztkövet rejtek a párnám alá,
Védelmezze tisztaságom, mikor kötelet
álmodom; porból lévén, eső után sár borít.
Nyár, kánikula, verejték. Ragad a bőröm.
Bármilyen bűnbe esnék, az másnap a lélek nyűge lesz,
és fizikai fájdalom kicsapódásai, képzelt stigmák.
Vérzek. Te nem látod. Megpróbálom elrejteni, mint
Alhazred a Necronomikont, de mindig lemaradok
és verseim pellengérré állítanak eléd.
Sebek fekéllyé elevenülnek, ha csak
lelki szemeim előtt rohad is a húsom. Fáj. Ha csak
éjszaka lecsukott szemhéjaim mögött fekszek
a kádban felvágott erekkel...
Védelmezze tisztaságom, amikor tőled jövök
meggörbülve el-elesve, megbotolva a sima
úton, ami mégis tele küszöbvel, amin csak

az alkohollal átítatott elme botladozik.
Halljam meg a vezetőm hangját. Hagyjam
az érintését, és mikor megáld, fogadjam.
Beszögezett ajtót, bedeszkázott ablakot
viharra nyissak és üljek ki a verandára
villámok közé.
Lepjen meg szép álmokkal, mikor egyszer
a helyemen voltam; ott a nagy fa tövében, és a rét
tele virágokkal, azóta keresem...

A vendégszobában

Végül mégis magamra hagyott.
Fekhelyem gondosan elkészítve,
Egy éjjelilámpa áll kis asztalkán.
Porcelán tál az ágy lábánál
A víz már kihűlt, amivel
Arcom moshatnám.
Most látom épp, ott egy
Törött tükör a vendégszoba
Szemközti falán.
Nincsenek függönyök, amik
A hold sápadt képét benne eltakarnák.
És van egy Biblia a paplan
Közepére rakva.

Kézbe kell vennem, amikor
Betakarom reszkető testem,
És a fáradtság, míg végre álmod
Takar rám, fel kell nyitnom
Elolvasni néhány imát?
Elmosolyodom, milyen ügyes húzás.
Szerinte elég, ha megérintem
És megszűnik az átkos varázs,
Mely hetek óta betegít.
Elalszom végül az ágy közepén.
Mellkasomon Isten szava.
A hold elé felhők kúsznak,
Kialszik a tükör, mintha gyertyát
Oltana ki a huzat, s én ott vacogok
Egyedül, imátlan. Testem – ki tudja –
Lángban. A hideg ősszel, lángol,
Mint vörös haldokló tölgylevéllal
Borított utak. Éjjel lemeztelenedek
A csukott könyv szavától,
S abban a tűzfalra néző vendégszobában
Végre Hozzám ér az Isten.
Mellém áll, s mint kisdíák apja
Az ágy szélére ül. Szeme legyen fény.
Haja feltámadt szél. Hangja hóesés,
Hogyha ébredek, mélyen bennem
Nyoma legyen.

Április 11-re

Ha látom is
Behunyom szemem
Valaki így akarja
Lecsapolt hidak alja
Meggzáradt iszap
Ropedt ragyás bőre
Életed roppanása
Súlyod a teremtés
Nyomod szavaim halála
Ha mondom is
Becsukom számat
Kezeim arcom elé
Füleimben tűz ropog
Versed kályha
Ledobált göncei a télnek
Sár vagy latyak
Medence tavaszi énekesmadárnak.

Elment a nyár után

Szeretlek, nem szeretlek, mondod.
Nem úgy, mint kéne'.
Körbe nézek s hirtelen fák
Meztelen ágai karcolnak
Véres naplementét a tájba.
Míg nyár volt, jöttél.
Az ősz, aztán a varjak
Bezártak magadba.
A kihűlt színek után
Az utcán megnyúlt sötét árnyak
Itt, ideje tüzet rakni.
Téged egy napsugár tán'
Felvett magára, elrepített
egy költöző madár után.
Míg én itt maradtam.
Lábam menne, de hová?
Eltévednék a városban.
Idegen sikátorok,
Kihalt lépcsőházak visszhangja,
Földszinti garzonok zárt ajtaja
Mögött bájos gyerekkacaj, nekem
Az is, ez is magány.
Előbb-utóbb itt hagyott
Délibábod végleg megbetegít.
Mosolyog bennem egy kép,
Ölelem a nyarat, amiben veled vagyok.